



ЮЖНЫЙ ХИМИЧЕСКИЙ ТРЕСТ

„ХИМУГОЛЬ“

ПРАВЛЕНИЕ: ХАРЬКОВ, РЫМАРСКАЯ 22.

ВЫРАБАТЫВАЕТ

НА СВОИХ ПРЕДПРИЯТИЯХ
В ДОНЕЦКОМ БАССЕЙНЕ И

Соду: каустическую, кальцинированную и бикарбонат.

Нашатыр: прессованный и в порошке.

Нашатырный спирт 25%.

Кислоты: серную, соляную, азотную и аккумуляторную.

Купорос: медный и железный.

Сурик железный.

Силикат: одинар., двойн. и в порошке.

Сульфат безводный.
Сернистый натр.

ПРОДАЕТ:

Краски сернистые: черные и цветные.

Гипосульфит.

Стекло оконное бемское и полубемск.

Стекло зеркальное (витражи).

Зеркала разных фасонов.

Бутылки пивные, винные и др.

Банки для варенья и элементн.

Склянки аптекар. и материальн.

Карандаши черные, хим. и цв.

Уголь марки „Д“ (длиннопл.)

Мел кусковой и в порошке.

Фенал синтетический.

Щелок „Украинка“ и др.

ТРЕСТ РЕАЛИЗУЕТ ПРОДУКЦИЮ ЧЕРЕЗ СВОИ
ТОРГОВЫЕ ОТДЕЛЕНИЯ И ПРЕДСТАВИТЕЛЬСТВА:

В МОСКВЕ, ЛЕНИНГРАДЕ, ХАРЬКОВЕ,
РОСТОВЕ, КИЕВЕ, ОДЕССЕ.

С ЗАПРОСАМИ ОБРАЩАТЬСЯ В КОМЕРЧЕСКУЮ ЧАСТЬ ПРАВЛЕНИЯ
ИЛИ ТОРГОВЫЕ ОТДЕЛЕНИЯ И ПРЕДСТАВИТЕЛЬСТВА ТРЕСТА.

В ХАРЬКОВЕ РЕАЛИЗАЦИЮ ПРОДУКЦИИ ТРЕСТА ПРОИЗВОДИТ: ХАРЬКОВСКОЕ
ТОРГОВОЕ ОТДЕЛЕНИЕ, ПЛОЩАДЬ РОЗЫ ЛЮКСЕМБУРГ.

РІК ВИДАННЯ III.

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

№ 6
6-го лютого
1927 року

ВСЕСВІТ

ХАРКІВ,
вулиця Карла
Лібкнехта № 11

Фундатор В. БЛАКИТНИЙ

Фото-етюд С. Кравцова



„ЗА ОБРІЄМ ЗИМА“...



Дівчина з павичем



Авагім Магападжіян. Танок заклинателів змій

„ЖАР-ЦВЕТ“

Серед московських об'єднань художників на особливому місці стоїть товариство малярів „Жар-Цвет“. Його програмне завдання — „композиційний реалізм на тлі мистецького майстерства“ — дає змогу приєднуватися до товариства малярів різних напрямків, стилів і тем. Товариство охоплює робітників пензля не тільки Москви та Ленінграду, а й України та Криму. Серед полотен на художній виставці, що недавно відбулася в Москві (виставка 1926 року — 3-я виставка „Жар-Цвета“) відзначаються картини А. Е. Магападжіяна, прихильного до тем екзотичного Сходу. Його малювання вражають яскравістю фарб.

Оповідання МІНА Володимира Кузьміча

МОРЕ ГУЛО і пінявими хвилями било в борти тральщика № 17. Небо змарніло, насунулись вохкі хмари, море зсутило і стало синьо-сірою шалью, що лежить на воді, де коливаються складки. Ця велика шаль надувається громадами, вода хоче продірявити знизу її нервучий оксамит, а небо само спускає свої прозорі руки, щоб натягти її на сіру сорочку із хмар.

— Ой море, море. Коли-б ти знав, яке воно таємне і небезпечне — сказав штурвальний Тиміш Адріанові Врублевському.

— От ми зараз ставимо міни. Ми боронимось од майбутнього ворога. А от подивись — яке велике море, ні краю ні безкраю нема — простір безмежний, а хтось розлінував його на квадрати, розпланував на ромби і на тих невовимих межах з наказу ми розкидаємо міни. Через тиждень ми переставимо — і тоді кораблі, пароплави змінять фарватер, вони підуть поміж мін — серед небезпеки, тоді капітани кораблів коряться нашому планові!

Обоє зирнули в море.

— Я подивлюсь на трал — відповів Врублевський і пішов на ют стежити за посадкою мін у глибину. Стрічки матроски, наче в'юнкі ластівки, майнули на вітрі — і він зник за капітанською рубкою.

Тиміш повернувся ліворуч — два інші тральщики йшли позаду і тралили свою лінію.

— Стерно прямо! Машини, повну ходу! — гукнув капітан за спиною Тимоша.

Тиміш, огрядний моряк, не зводив очей з обрію. За д службу в Червоній Флоті його звали „матрасом“, але ніщо обличчя, з сірою присічкою очей, ні круглі жирні груди робили його схожим на матрац. Він струнко стояв у штурманаче дитину учив судно ходити по топким горам і дивини вищирені зуби великого моря. Вода, як прозора гума, виталася вгору, крутилася по боках, вирувала за кормою і по розлютована, гналася за тральщиком.

Гостроносий корабель продирався вперед і войовниче щип по морю, зупиняючись на стиках незримих ліній. А там, де ставав, лишалася купка мін, захованих під синій плащ моря.

— „Лежіть собі міни тихенько, бо ворог посуне зенько“ — згадав Тиміш вірш із стінгазети і безтуманними очима зирнув управо.

— Машина, четверть ходи! — крикнув капітан, одірвавшись од мачи берегів.

З рупору покотилося бринке слово з наказом — працюйте сліпими руками і верховодити безокою машиною.

Тиміш ловив визерунок хвилі; йому здавалося, що зуби страхіття хоче підпиляти борти корабля. У безодні руху задимлені руки і, поринаючи в покривалі моря, витягали в синю оглоблю та нещадно били в боки корабля. Вдарення зникали в нетрях морських, перемахувались перед носом, покидалися кілька разів і потім з мурмотінням заносили гуд дрючину над бідним судном.

— Тов. капітане, качка посилилась. Що робити? — запитав Врублевський, повернувшись із корми.

— Наготовте зенітку, підемо розстрілювати старі німецькі міни під Євпаторію. Є радіограма.

— Бєть, тов. капітане!—І юнак, хитаючись наче качка, почвадав на бак корабля до 75-тиміліметрової гарматки.

Тиміш засміявся. Палуба стрибала під ногами моряка і він кидався то праворуч, то ліворуч.

— Тимоше, рятуй!—нарешті вигукнув старий комсомолец, коли хвиля високо підкинула тральщика. Хвиля облила його водою і Врублевський підскользнувся на вохких дошках.

— Не сачкуй! Сачка море не любить! А то швидко віддасть свої якорі,—відгукнувся стерничий, натякуючи на ригання.

— Я не сачкую, але контрреволюція перевертає мій страдницький шлунок.—І Врублевський устав, але невгамовна качка знову звалила його.

Минуло кілька хвилин. Тральщик повернув на схід і прискорив рух.

— Привчайся, комсомольче,—гукнув Тиміш, коли побачив, що зенітку вже наведено і що Врублевський сидить, учепившись за якорний цвях, і тисне свій живіт правою рукою.

— Гармата готова?—запитав капітан.

— Бєть!

Врублевський схопився з місця і, зберігаючи честь своєї організації—витягся в фронт перед зеніткою. Він стояв у чорній моряцькій одязі, облитий вщент і все спокійний.

— Це людина з смоли!—подумав про нього капітан.—Лий воду, ростягуй його, кинь у бруд, він вийде цілий, незмінний і посамперед чорний!

... Над водою вмиє похолодало. Море зашурувало і стало справді загортатися у свою безкраю ковдру, а небо, шукаючи тепла вітровими руками кинулось у низ. Там лежала синя одежа, небо вхопило її за два краї, сіпнуло вгору. Тоді вали вип'ялися з піною, шагнули під небо, але зажерливе море встигло лягнути сірою долонею у захмарне чоло. Від удару чоло небесне відсахнулось у височині і жалібно безсило заплакало. Море вдарило вдруге—і небесна сорочка розпоролася, розірвалася на шматки; довгі нитки одна за другою звисли на землю і пішов тропічний дощ.

Море вдарило втретє—вітрові руки відірвалися від блакитного тіла і, плутаючись одна з одною, полинули над морем.

Вітри безвладні кинулись у ростіч, а люте море розпочало свій безмірний бешкет.

— Полундра!—ревнув рупор з капітанської рубки.

— Полундра!—відгукнулось у моряцьких серцях.

Врублевський одяг гумового плаща і схилився над дулом 75-тиміліметрової.

— Це твій перший шторм, —обізвався Тиміш.

— Це не шторм, а штормяга. Але... я тривкий.—І комсомолец задивився в вохкий дим, що вставав перед бугшпрітом корабля.

Тиміш стояв на варті. Коли водяна гора надбігала зліва, повертав штурвал і тральщик, стогнучи, збирався на неї. Два інші тральщики лишилися позаду і пішли кильватером. Як три залізні гусаки з негнучкими шиями продиралися вони один за одним. Пінястий туман кублився в щоглах, у вантах і неохоче розлуцвався з ними, коли з просторів налітав вітер.

Море бешкетувало. Як п'яниця валялося в хвилях і витрачало своє дике зузальство в атаках на кораблі. У п'яниці—кишені розкриті, і все випадає з них; і так само у моря з глибин невідомих, як з кишені синьої шалі, випала страшна міна.

Вона зірвалася з іржавого якоря і понеслась, шукаючи долі. Довго-довго стояла вона, обридло їй нерухомо стирчати під

водою. І шторм розбудив її. Міна стала вільною, хвилі побраталися з нею і бавлячись понесли на своїх плечах.

— Ех, коли б сьогодні пристреляти гармату,—майнуло в голові Андріяна. Чорний, він прилип до темного дула, і чорними очима пронизував море й бурю. Тиміш змоторошнів...

Перед кораблем винирнуло щось таємне і невідоме.

— На сто футів спереду дельфін!—Зацікавлений Врублевський встав.

Дельфін то потапав, то знову вистрибував на гребінь хвилі і наче помахував своїм хвостом. Чорний вилизаний і блискучий, він наближався до корабля.

— Дельфін,—загули голоси і кілька юнофлотців вийшли на капітанський мосток.

— Ач, як курвирком задрів! Стріляють би, та?

— Що йому шторм, він не потравить!

Капітан навів Цейса на дельфіна. Замість хвостових плавників перед очима встали чотири рогатих капсулі, розсунуті в боки.

Це була міна.

Капітан побілів і бінокль затремтів у руках—страшна німецька міна—вагою 62 пули—з динамітом надзвичайної сили пливла до них. Чотири рожки виростали з моря, міна надпливала ближче.

— Дельфін—сорок футів зпереду,—крикнув Врублевський.

— Машина—стоп! Штурвал 30°, ліво на борт!

Мовчазний капітан стрибнув до Тимоша, шепнув на ухо страшну новину і разом з ним повернув штурвал, скільки було сил. Тральщик захитався під натиском води, він колихнувся і наче радився з собою, чи слухатись стерна, чи ні. Але стерно своїм залізним копитом угрузло в глибину і, впершись, повернуло судно ліворуч.

— Машина,—задню ходу!

— Дельфін двадцять п'ять футів, трохи праворуч,—подав нову звістку молодий артилерист.

Тиміш надувся як пувир, і всіма м'язами вперся у колесо. Брови завалились на очі, як жовта глина з кручі. Руки вп'ялися у штурвал.

— Вісімнадцять футів...

В цей мент міна вийшла з піни—і капсулі повстали як примари, як нагострені олівці, що впишуть у корабельний щоденник чотири знаки смерті.

Капітан зблід і наліг на Тимошеві руки. Штурвальний трос натягся струною. Стерно зарилося в безодню, море захлюпало в борти і тральщик ліг у дрейф. Вали з розпущеними білими косами метнулись на палубу.

Судно по інерції бігло вперед.

— Полундра!

— Біда! Міна!... крикнув Врублевський і покрик розпливсь, у галасі бурі.

Капітан і Тиміш, не пускаючи очей з чорної юли, що кружляла на поверхні води, докрутили штурвал. Трос не витримав і розірвався...

Серця обох захололи. Штурвал став нікчемним для лівих поворотів, а погроза виростала і насувалася на корабель.

— Стріляй у мі!—гаркнув Тиміш комсомольцю.

Але Врублевський сам навів гармату і коли міна винирнула з води і загойдалась, щоб уже вдарити в судно—він потяг за мотуз. Гармата бахнула і вогненною стрічкою обсікла воду. Але

ДО ВИСТАВКИ АРМУ В КИЇВІ



Блева. Страйк зірвано

ДО ВИСТАВКИ АРМУ В КИЇВІ



Седляр. Шахтарка

ДО ВИСТАВКИ АРМУ В КИЇВІ



І. К. Проект одягу

ром Врублевський не почув. Він чекав, щоб міна підійшла до корабля і на віддалені дванадцяти футів мав зірвати її. Тральщик по інерції посував уперед, за кормою творилося надзвичайне—вінт закріпив своїми мідними долонями назад і дерся у вали, інерція пересилила.

Гудок полюсував простір своїм передсмертним криком.

— Радіо! Тривогу!—Назад,—кричав капітан. Слідкуючи за Врублевським надзвичайно витримано спостерігав він усіх. І тоді, коли Адрія́н навів хобот гармати на міну, капітан вихопив револьвер і вистрелив у Врублевського.

— Штурвал—45° право на борт!—вигукнув він і знову з Тимошем наляг на колесо. Права половина штуртросу була ціла. Тимош злякано водився на Врублевського, що спершу відхитнувся, а потім став відповзати від гармати. Він вчепився за борт шлюпки, намагаючись спустити її у море. Шлюпка вмазалась у кров. Тимош вгадав замір капітана...

— Міна шість футів... —... вправо.

Перед носом, захльобуючись у піні, кокетувала чорна суїдка корабля. Тральщик слушно повернувся управо. Сам корабель нарочито йшов на міну і підставляв правий борт під удар. Хвилі-ж безугавно кидали судно у всі боки і терзали живий метал своїм нахабством. Судно ніло і стогнало.

— Гу-гу-гу-гу,—гоу-гоу,—завивав гудок.

— Вона перед нами!

Дійсно, сусідка карабля і смерті простягала їм обом свої чотири руки—капсулі, щоб поєднати їх у заграшний вибух динаміту. Тральщик ішов на смерть. Міна вибігла на гребінь хвилі, бризнула в бушпріт білою пілюкою і потім швиденько кинулась на...

— Капітане, я вас проклинаю...

Врублевський доліз до левра, показав нам праву руку, звідки струмчила червона сила, і нахилився над бортом.

— Я не розстріляв її через вас... я хочу ближче...

Він не закінчив—хвиля налетіла з носу—судно рівно розітнуло її і тральщик задрался носом угору; Врублевський ростягся на чардаку і вилаявся на адресу капітана.

міна, наче жива, зникла в безодні і три секунди бовталася там.

— Команда, наверх!

Задзвенів корабельний дзвін, а машина дико і гулко заревла.

Капітан проковтнув липку слину, що збіглась у роті і подав останні накази. Раніш він не знав ляку, він пережив не мало бур і штормів, не раз рятував своїх моряків од напасти. Навіть тоді, коли міна добігала до самого корабля—він не зазнавав остраху, покладаючись на свою витримку та американський спокій. Але тривога заволодила серцем не через море та його розгул і загравання з міною, а тому, що Врублевський гадав розстріляти міну перед самим носом судна.

„Він потопить нас з нею“.

— Зенітка, назад.

За шаленим ві-

— Держись, браток,—відгукнувся Тимош, боячись, що хвиля злиже його своїм язиком і занесе кудись.

... Тоді міна стукнулася у корабель.

... Остання картина занотувалась яскравим образом у мові Тимоша. Врублевський без кепки... стояв над бортом і понуро дивився в вохке провалля... з хиткою гулькою на волі Піна лебединим крилом... махнула перед носом—небо... небо злилося з морем.

З люка висунулась страшна голова. Застигло-ропталася пучки повисли в солонім тумані—знизу бігли люди...

... Прощай, мій світе! Чорна медуза кличе нас у підводі яри!

Тимош чекав на вибух і кожна мить здавалась довгою, рейка залізничі.

О, віки—погані ваші паротяти, коли не чути гомону суїд!

ДО ВИСТАВКИ АРМУ В КИЇВІ



Ж. Диндо. Піонери

Це вже було зайвим. Вітер одніс міну на траверс і на віддалені шотидесяти футів Врублевський посадив у її блискучий лоб стрічку перлових зерен. Спершу зелена вода вкрила її, а плахтою—кокетка злякалася шрапнеліньних куль. І всі жемчужини впали на лоб блискучої міни—і з вибуху виросла широка золотава діядема.

Стоп! полум'я, як заграшний димар, досяг неба і гримучи іскрами упав у море. Міна вибухнула.

— Ого, на зуб! Ну й гекнула,—промовили ті, що вилізали з кубрика. Всі зраділи. Але було рано.

— Держись,—заревів Врублевський перший ухопився за вант.

Від вибуху високою горою линула вода. Тральщик злетів під саме небо—і потім швидко бовстнував у якусь безмежну низину.

— А-а-хх!

Люди сторчка попадали до долу. Тимош упав на капітана а капітан від подвійного удару перекоївся через місток і, комічно розмахуючи руками, упав на чардак.

Тут його підхопив Врублевський.

Капітан підвівся й застогнав.

— Що з вами?—злякався комсомолець.

— Здається... руку вивихнув.

Але покою капітанові не було.

Швидко, як блискавка зором, він оглянув такалаж—і побачивши, що хвиля порушила шлюпку, знову скочив на свій мосток.

— По місця!

ДО ВИСТАВКИ АРМУ В КИЇВІ

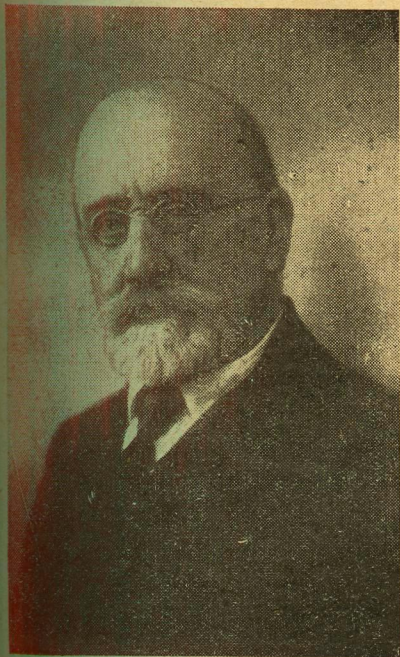


Томах Ескіз до глечика

Вода масами, струмками заливала чардак.
Буруни від вибуху ставали менші і сам шторм суворо налітав на тральщика.

— Товаришу капітане, як ваша рука?— звернувся знизу Адріян.

— А ви тепер не кленете мене?



Ювілей історика Щербини

Академія Наук відзначила 24 грудня ювілей київського історика Щербини з нагоди 75-річчя його народження. Історична секція Академії виготовила й випустила в світ збірник на честь ювіляра.

З козирка форменної кепі капала солоня вода.

Врублевський відповів усмішкою.

— Ну тепер міни нема, — промовив хутко капітан і

— Я невитриманий, товаришу капітане.

Я не мав права стріляти в міну так зблизька.

Капітан радий і схвильований, просунув свою хвору руку ніз і стиснув ліву долоню Адріяна.

— А що з вашою?

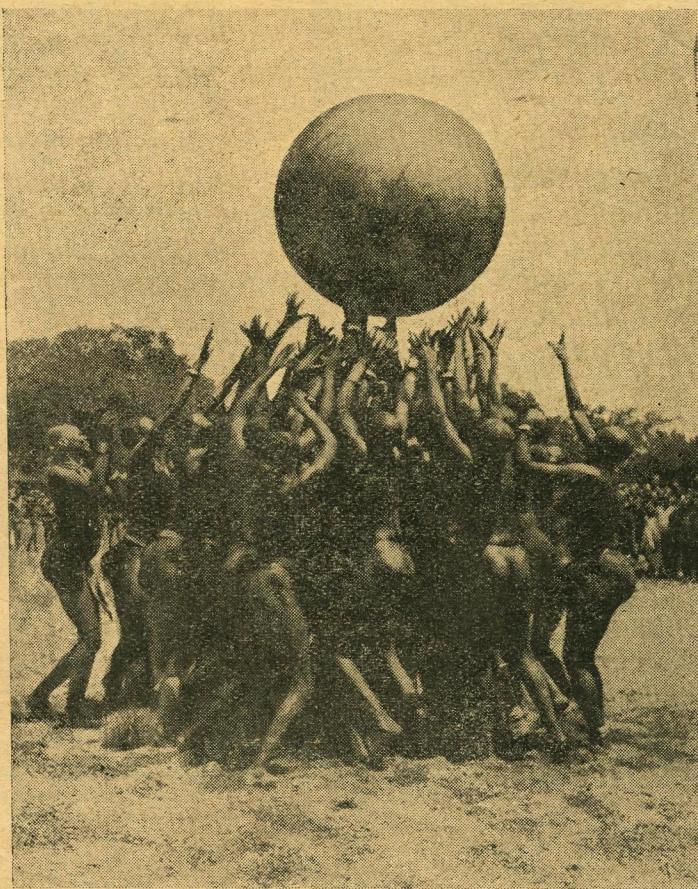
— Щимить, куля пробила долоню і знищила мотузку на зенітці...

Врублевський світлим, мов вимитими очима, глянув у саме дно капітанових очей.

Там він найшов довір'я і товариську ласку.

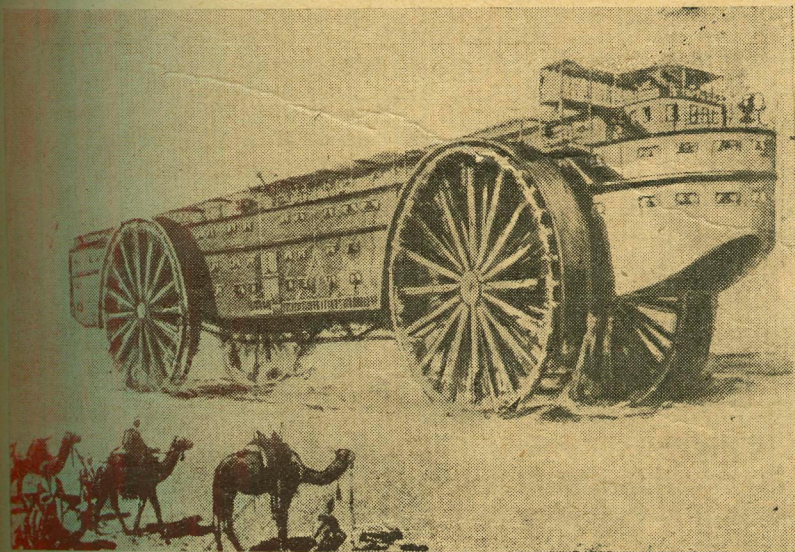
Лице капітанове усміхалося і на щокках вирости дуги.

ЖІНОЧИЙ СПОРТ В УБАНГІ-ШАРІ



Спорт—у великій пошані серед тубільців країни Убангі-Шарі (Французька колонія в екваторіальній Африці, близько озера Чад). На малюнку схоплено один з моментів „push-balle“, — пуш-болу, улюбленої гри тубільного жіноцтва, коли вся маса учасниць згрудилася, щоб перехопити м'яча та не дати йому впасти додолу. Захоплюються цією грою не тільки жінки, а й чоловіки. Поволі фізкультура й спорт пробивають собі шляхи в найглухіші закутки земної кулі, користаючися з пошани у всіх найдрібніших народів.

ПРОЕКТ СУЧАСНОГО КОРАБЛЯ ПУСТЕЛІ



Німецький інженер спроектував такого „корабля“, щоб перевозити через пустелю 300 чоловік. Вони будуть їздити в розкішно влаштованих кабінах.

На знімкові „кораблі пустелі“ — верблюди поряд з новою машиною.

махнув рукою. Всі трое поглянули на хвилі.

Там було пусто.

Похолодале море тремтіло як у лихоманці і нервово обгорталося в широкі хвилі, ховалося від холоду у товсту ковдру.

Небо зреклося від боротьби і, щоб зігрітись, викликало зза хмар тепле сонечко.

Шторм утихав—і зрідка зривав пінку з бурунів.

Сонце радо привітало і небо і море.

Його проміння сягнуло в глибину, наче шукало там чорну гостю, що так і не вбачила сонця

Тиміш іще раз оглянув місце вибуху.

Там не було навіть і пні, — тільки світозливи сонця і темряви.

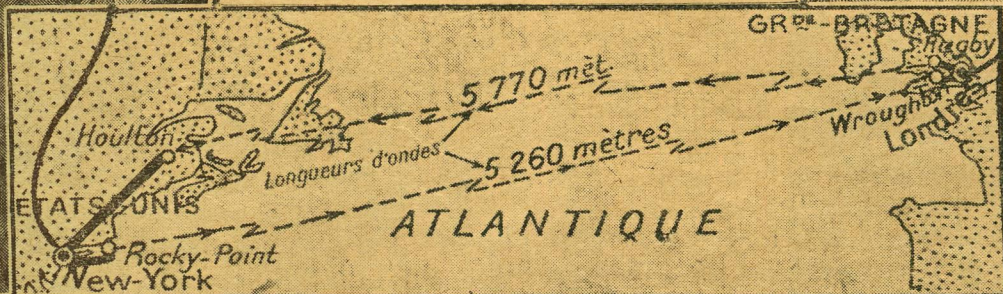
... А на судні всі конали над роботами.

... Так міна і не побачила сонця.



РАДІО-ТЕЛЕФОН ЧЕРЕЗ АТЛАНТИЧНИЙ ОКЕАН

В Лондоні і Нью-Йорку випробовувано радіо-телефонічну лінію. Наслідки чудові. Повідомлення з Англії до Америки телефонувалося з Лондону до Рєгбі, а звідти по радіо через Атлантичний океан до Америки. Повідомлення з Америки телефонувалося до Рокі-Пойнт, потім по радіо до Англії, до Раутона (5.100 кілометрів), звідти ж телефонувалося до Лондону. Довжина хвилі в напрямі Лондон—Нью-Йорк була 5.770 метрів, у зворотнім же напрямку—5.260 метрів. Цим досягнено, що розмова передавалася, як і в звичайному телефоні, рівночасно в обидва боки.



Петро Голота

СОРОЧКА

Мені всміхається ще молодість навколо,
А моїй сестрі вже сорок літ.
Не була ніколи в комсомолі,
І не зна по новому горіть.

Вона тиха, наче спокій ночі.
Як небесна синь, що шум хова.
В неї темні і покірні очі,
Ладаном забита голова.

Своє хоре серце богом пестить.
Добрий спас їй душу взолотив.
На грудях у неї мідний хрестик,
Що хрещений в Київі купив.

Я сиджу у сквері, в холодочку.
На мені м'яка, мов сніг ясна
Хрестиками вишита сорочка,
Полотняна, ніжна і міцна.

Мені груди давить камінь міста.
Я від дум залізних наче постарів.
Цвіте село у зелені барвистій,
Але віка в нім доживає сестрі.

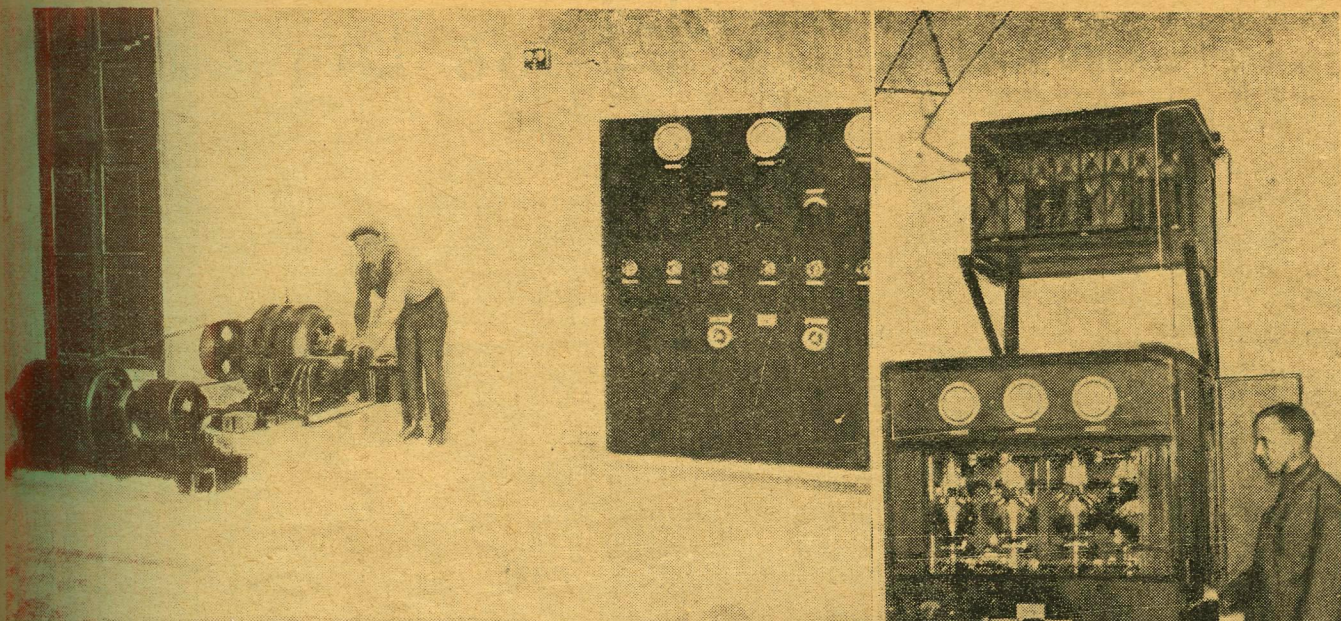
Я сиджу у сквері, в холодочку.
На мені мов сніг, така ясна
Хрестиками вишита сорочка
Полототняна, ніжна і міцна.

За коноплями ходила, виростала
Сестра моя. Ах, жабуричне дно!
По коліна в копанці стояла
І сушила й ткала пологно.

І коли сорочку одягаю
Згадую я копанку гнилу.
Мозолясті руки уявляю,
В мрії пучки сестрині беру.

Очі чорні, чорні і великі,
Голову засмучену слабу—
Хтів би зараз глянути в обличчя
І сказати тепло:—не забув.

Бачу порвану стару хустину.
Сонцьокріп у прорване плече!..
В мене теплі срібні намистини—
Сльози покотилися з очей.



Динамо-машина радіостанції

ДЛЯ РАДІО НЕ МАЄ МЕЖ

Нарис Кіна

Пів до восьмої вечора. Гучномовці наповняли згуками майдани Харкова і заглушали розмови перехожих. Я зайшов у помешкання Харківської Радіостанції. Мене обігнала якась жінка, що дрібними кроками побігла на другий поверх і в руках у неї помітив ноти. Мабуть артистка. І дійсно через кілька хвилин з прийомної її викликали до студії, чи не найкращої в радянському союзі. Студія—велика кімната, кругом обито повстю, на підлозі м'ягкі килими і навіть не чути, коли через кімнату йде людина. Біля роялю горить матова лампа, поруч мікрофон, а напроти нього горить напис: „Мікрофон працює—абсолютна тиша“. Тут не розмовляють. Сидять тихо, ходять навшипиньках. До мікрофону підійшов музичний керівник і голосно відбиваючи кожне слово пояснює черговий номер концерту.

— Алло, алло, алло радіо-Харків—і його голос чути на тисячі кілометрів.

Скрипак бере смичок і торкається до струн скрипки. Звучають пучками піяніст вдарив по косточках і під його акомпанімент два оперні артисти почали дует. Захиталися платівки

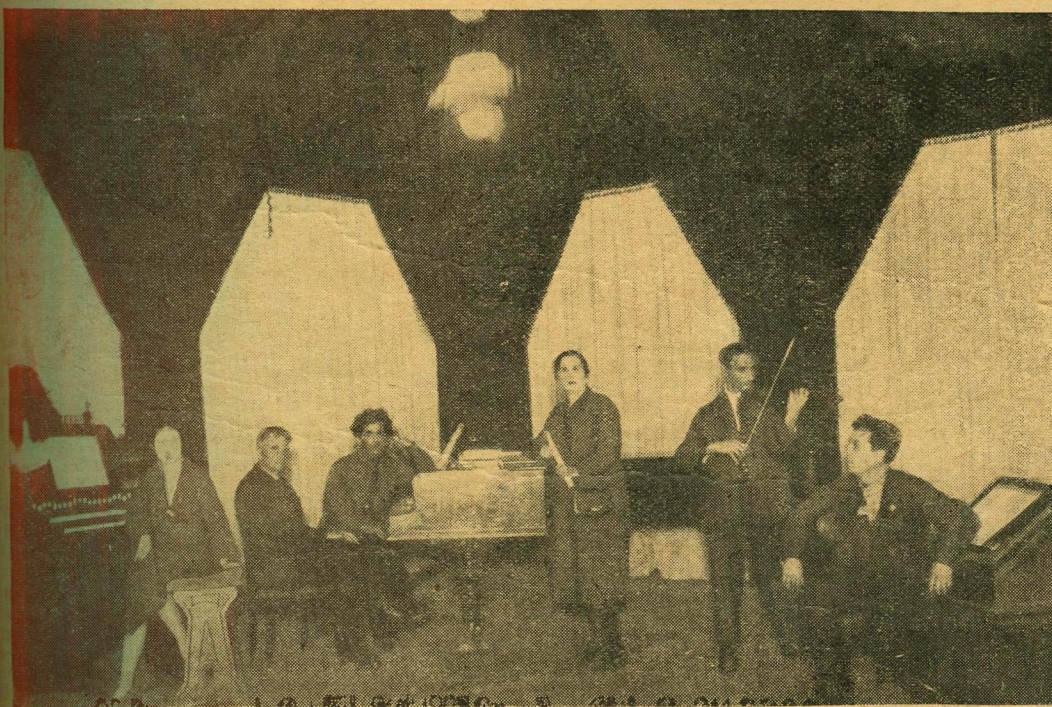
мікрофону — своє хитання мікрофон передав по дроту могутньому посилювачеві всієї складної машини, де переходять десятки різних дротів. Посилувач за допомогою різних приладів переробляє хитання в електричну енергію, десятки і сотні разів посилює її, обробляє і передає на радіостанцію. Тут енергія ще обробляється проходячи через низку спеціальних приладів, досягає високої частоти і через величезну антету летить хвилями в етер на тисячі кілометрів.

Радіо-хвилі не мають меж та кордонів, вони плывуть і в ясний день і в бурхливій ночі через широкі степи, пустелі, моря і несуть згуки до найвіддаленіших глухих закутків України, і не тільки України. Харківську станцію чує Берлін, Прага, Далекий Кавказ і навіть Хіва та Бухара. Нашу станцію слухають великі пароплави Чорного моря. Наше радіо приймають пароплави Балтики.

* * *

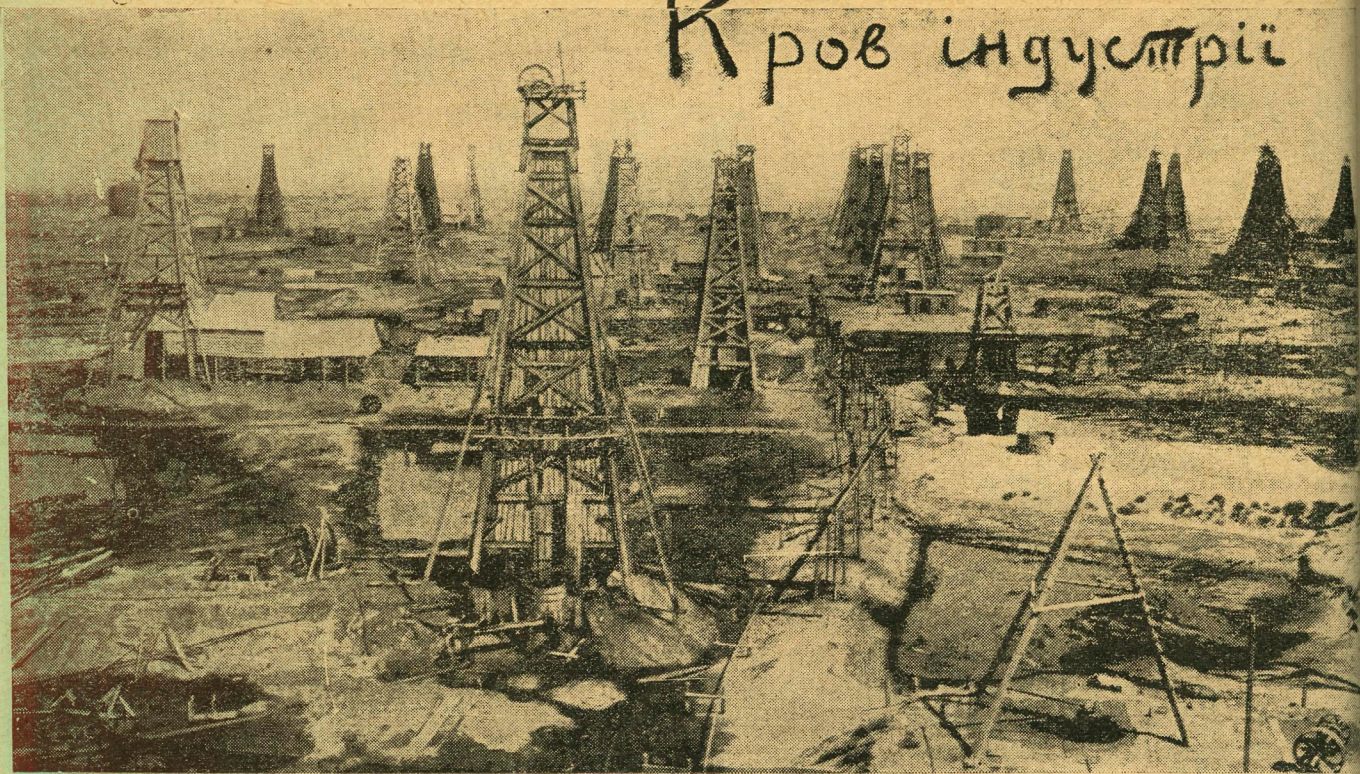
І так що дня, тільки годинник покаже п'ять,—пускають динами, включають міцні радіо-машини і по станції летить характерний пискливий звук. Це станція почала своє широкомовлення. Тисячі радіо-аматорів, повернувшись до дому після трудового дня, настроюють свої приймачі, шукають хвилі і слухають...

Слухають популярні історичні концерти, трансляцію опер, музичні вечори, слухають дуети, декламацию, лекції, радіогазети, а в урочисті революційні дні — урочисті засідання керівних органів Радянського Союзу.



Студія Харківської радіостанції, відкіля передаються концерти

Кров індустрії



Нафтові вишки

ПАРОПЛАВ зацікавився. Ми заночували на рейді. Було тихо. Обережний подих моря шелестів над нами. Баку—такий близький і неприступний до ранку—розгортався перед нами від краю до краю, ввесь у кільцях і гірляндах електроламп.

Безліч вогників тремтить у залитій мазутом воді. Проектори тнуть непроглядно-чорне небо. З цього рейду—скільки це років тому?—подався пароплав з „двадцятьма шістьма“. Палива до Астрахані не вистачило—і ось двадцять шість комісарів на сходнях Красноводської пристани. А там—тюрма, товарний вагон, і знову непроглядна ніч у середній Азії, одноманітна пісня коліс і 207 верств: перестанок Ахча-Куйма.

Баку—дивне, незрівняне місто: азіатська Москва. Ви йдете широкою, цілком європейською вулицею, де збереглися навіть (від чужоземної окупації) англійські написи по рогах вулиць. Ви звертаєте в один провулок, у другий, і ви в Азії, У ширісінській і непідробленій Азії.

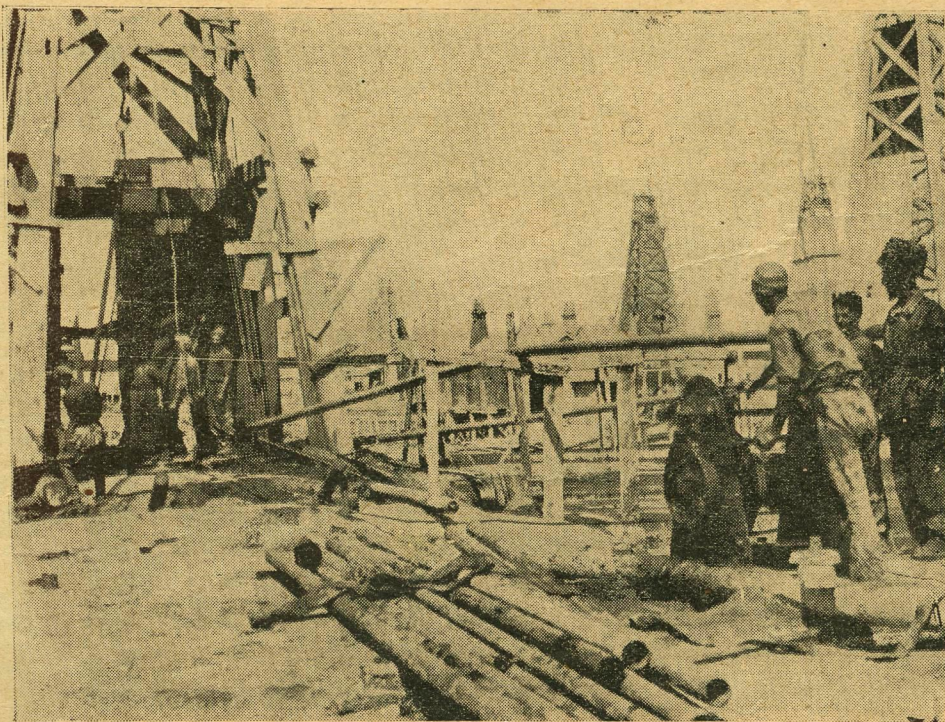
Тут вузькі вулиці, де не роз'їхатися двом гарбам. Тут безмовність перських будинків з наглухо замкнутими ґратками вікон. Тут—стародавній палац підступних бакинських ханів—і понад самим морем—самотня „Дівоча вежа“.

І тут же—за якусь тисячу кроків—напружений до вайвищої міри нерв сучасної індустрії, джерело живлющої рідини, цілющий елексир промисловості—нафта. Кажуть, що бакинські нафтові

джерела вичерпуються, що де-далі менше родить грунт старотатарських аулів: Балахани, Сурахани, Савунчі, Бібі-Ейбат. Іменем названо промисли, що давали на добу кожний по 2 мільйони пудів нафти. Але під старим Баку, як знайшли геологи, є нове Баку—кирмакинські нафтові родовища. А ще кожним роком де-далі більше зростають Грозненські, Макопські, Ембанські промисли. І в запасі ще острів Челекен (Каспій), Фергана, північ СРСР, Забайкальський край.

Нині 70% світового здобутку нафти дає країна Рокфеллера й Моргана, та коли не помиляються підрахунки інженерів—через 12 років Сполучені Штати вичерпають увесь свій нафтовий запас.

І тоді осередок нафтової індустрії переміститься з Каспійської затоки до того ж самого старого азіатського Баку



Свердлять дірку, щоб дістатися до нафтового родовища.

Добувати нафту надзвичайно проста річ, якщо порівняти з добуванням копалин іншого конкурента нафти—вугілля. Посеред нафтових родовищ закладають свердловини, які становлять велику частину деревини, ніж сталі. Вишка потрібна, щоб опустити свердловину і дістати важкий свердел.

Свердел просвердлює землю, поглиблює свердловину аж до самого нафтового родовища.

Свердел піднімається, а лінійка, або ж залізний штап, для штангових свердлувань, цім разі штап підвищують, піднімаючи нове коліно. Свердловинний бруд ви-

пують особливим довгим вузьким черпалом з рухомим краном на кінці, подібним до примітивного рукотримача.

Щоб свердловина не осипалася, в середину її вкладається металічна труба.

Якщо свердловина завглибшки 2—3 тис. футів, то труба важить мало не 5 тис. пудів.

Отже „обсадку“ труб вимагає великої обережності і старанного розрахунку.

Коли свердловина досягла нафти, вона починає бити вгору. Іноді підземне тиснення буває таке велике, що струмінь вихоплюється над землею з страшною силою, б'є фонтаном, викидаючи сотні тисяч пудів нафти й піску, руйнуючи будівлі та заливаючи околиці цілим озером нафти.

Здебільшого ж нафту доводиться випомповувати, „тарта-

сопроводити. Трубами їхніми загалом на протязі 120 тис. верстов поєднано Сполучені Штати Америки.

Це—справжні жили, що ними переливається кров світового господарства.

В 19-му віці брати Дубініни, кріпаки графині Паніної, знайшли „фотоген“, що горів у лампах ясніш за нафту і до того ж без диму.

Нині кожний з 15 мільйонів американських автомобілів, кожний швидкохідний „стимер“, кожний локомотив, що пробігає неосяжними пісками на півдні нашого Союзу, нарешті, кожний аероплан—все живиться нафтою.

Недурно Клемансо писав у своїй ноті президентові Вільсону на передодні останніх боїв на західному фронті:

„Як що союзники не хочуть програти війну, то вони мусять подбати про те, щоб Франція під час рішучого німецького натиску дістала бензин, потрібний їй як кров у майбутніх боях“.

Сирени 150 тис. військових грузовиків Антанти заглушили гуркіт німецьких потягів.

Всесвітнє побойовисько закінчилося перемогою автомобіля над паротягом.

Кінчилося на те, щоб обернутися в нове побойовисько, що далеко залишилось позаді бої 1914—18 років: бій за нафтові джерела.

За прадавніх часів на порослих хвощами полявинах сходилися допотопні страховища і билися за пасовиська.

Хвощі на прадавніх пасовиськах згнили і перетворилися в нафту. І тепер на п'яти материках сходяться „Стандарт-Ойл“ та „Ройяль-Детч“ і на цілий світ розлягається хрускіт розстроєних кісток.

Бор. Турганов



лити“ черпалами, особливими помпами, або ж, нарешті, компресорами. В останній разі у свердловину вганяють повітря, що обертає нафту в шум і жене її вгору.

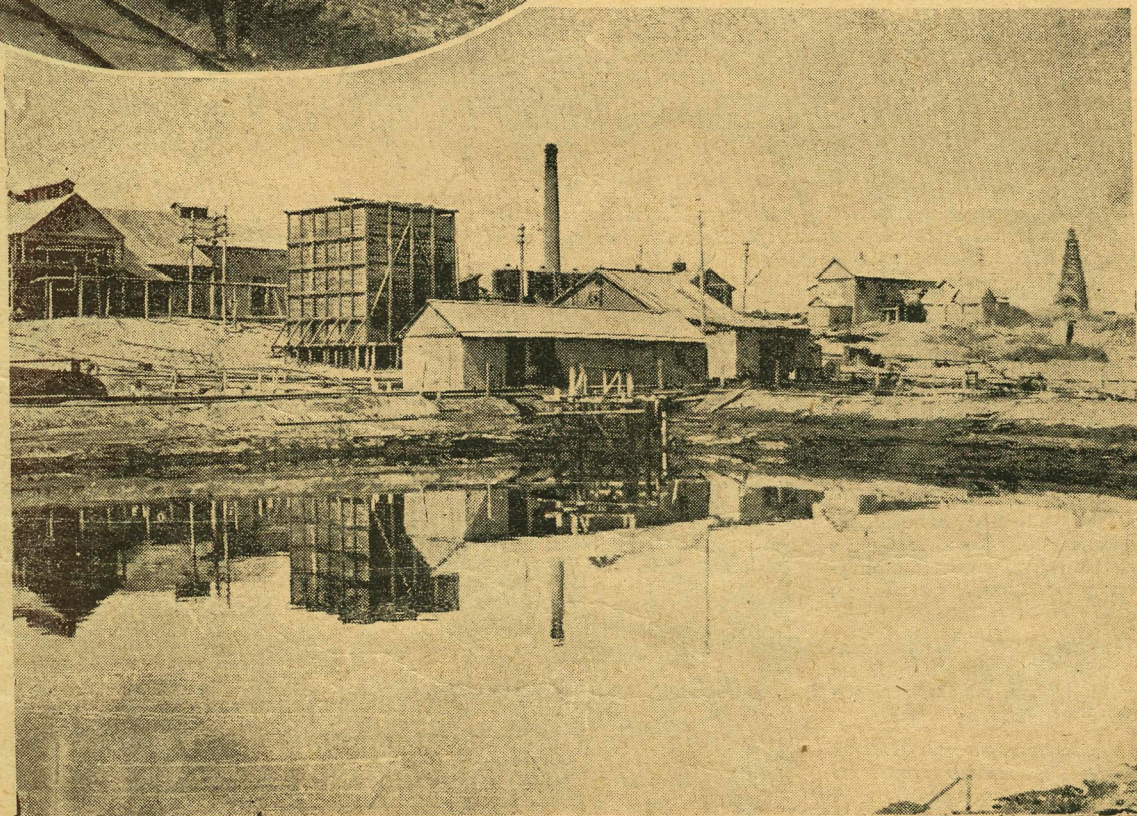
Фонтанне добування нафти не вигідне, бо занадто багато пропадає нафти. Та й взагалі свердловинне добування нафти дав всього тільки з 20% нафти.

Тим то нафтопромисловість поволі переходить на брудне добування нафти.

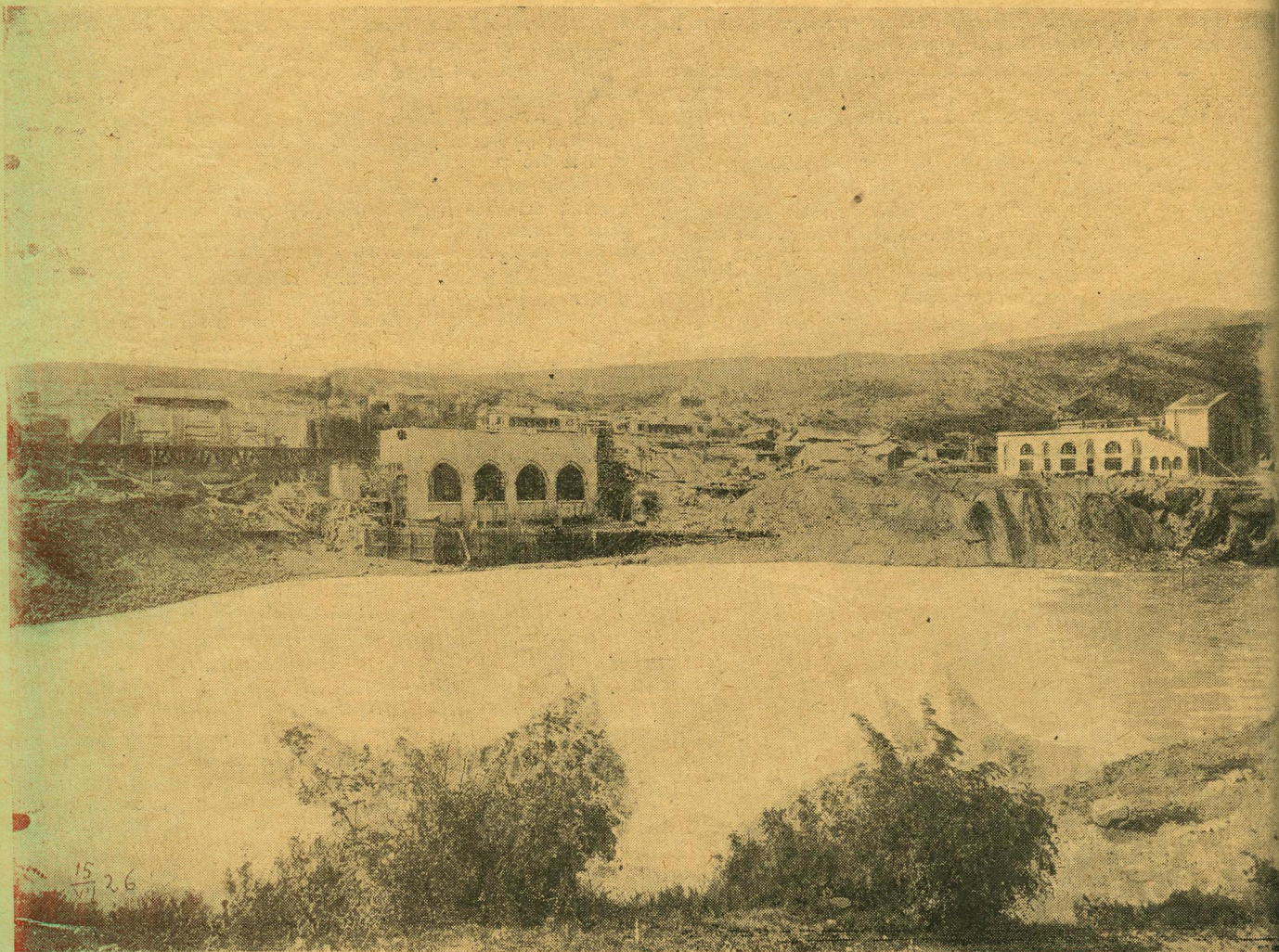
До коштового палива наближаються шахтами та штольнями.

На світанку нафтової індустрії нафту возили бочками. Потім у цистернах.

Тепер будують нафтопроводи і га-



В овалі—ремонт завізівки до нафтових промислів. Внизу—завод кол. Нобеля



Загальний вигляд Земо-Авчальської станції

ЗЕМО-АВЧАЛЬСЬКА ГІДРОЕЛЕКТРОСТАНЦІЯ

Нарис Ів. К.

Спускаючись після перевалу Військово-Грузинським шляхом ви помічаєте невеликий струмочок, що біжить по камінцях разом з вашим автомобілем попід шляхом.

Де далі він виростає в значну, з чистою блакитною водою, річку, що шумить по камінцях дуже за ваше старе тріскуче авто. Це—Арагва.

За 20 кілометрів до Тифлісу Арагва зустрічається з Курою і далі течуть уже разом.

Тут на цій місці, де „Арагва з Курою наче брат з сестрою обнімаються“, притулилася старовинна столиця Грузії—Мухет.

Здивовано поглядає тисячолітній монастир Мцирі на чудеса, що не доводилося раніше йому бачити.

Перегородили тут Куру й Арагву височезною греблею понад 21 метр., звернули її спеціально зробленим каналом, що тягнеться 4 кілометри, а

далі трубами спустили до машинного будинку, де встановлені могутні турбіни, що даватимуть загалом 36.000 кіловат. Енергія піде на електрифікацію Тифлісу та на індустріалізацію грузинської промисловости.

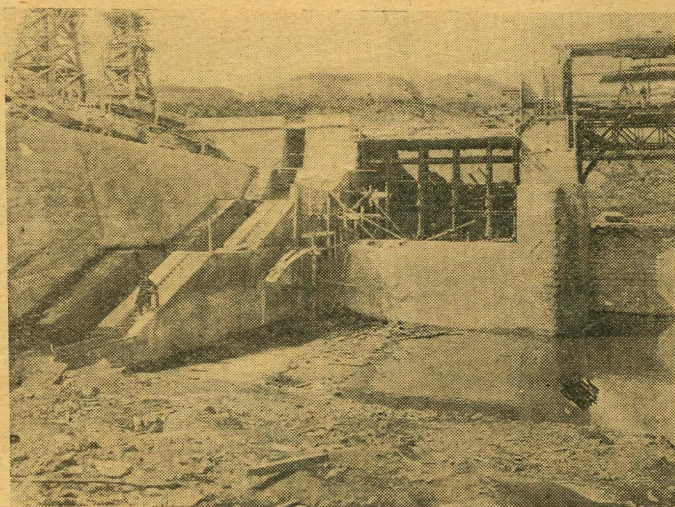
Одночасно розробляється проєкт електрифікації перевалу на Батум, що стає можливим тільки завдяки дешевій енергії гідроелектростанції.

Там, де промисловості майже не було, виростають нові фабрики, що скупчують по над 3—4 тисячі робітників.

Величезне значіння гідроелектростанції почуває все населення Грузії.

Земо-Авчальська гідроелектростанція—справжня національна гордість соціалістичної Грузії.

Коли ведете розмову з грузинським пролетарем про будь яку справу, він говорить з вами спокійно, все розповідає як слід, а от запитайте



Рибохід

його про Земо-Авчали, то він сразу ж безмірно захоплюється.

І спробуйте тоді йому щось заперечити!

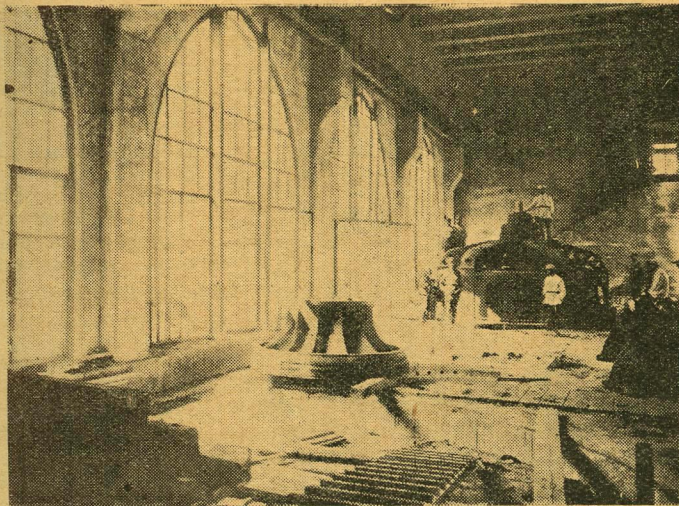
Звичайно, промисловість Тифлісу не розвинута так, щоб цілком використати всю енергію від гідроелектростанції.

Перша черга на 18 000 кіловат могутності цілком забезпечить усю дрібну місцеву промисловість, а для другої черги вже будують величезну фабрику для переробки вугілля.

Три роки будувалась уся ця система, скерована для використання дарової сили, і нарешті, пролетаріат Грузії має дешеву енергію для задоволення потреб народного господарства.

Ось головна гребля, що підносить воду понад 21 метр. праворуч Мцирі.

Збоку головної греблі зроблено шлях—виключно для риби. Риби гірських річок кладуть завжди ікру там, де почина-



Машинна зала. Монтаж динамо-машини над турбіною.

ється річка, а ростуть там, де вона кінчається.

Тому коли приходить час класти ікру, риба повинна плисти до верху, а гребля заважає — не плігати ж рибі понад 21 метр.

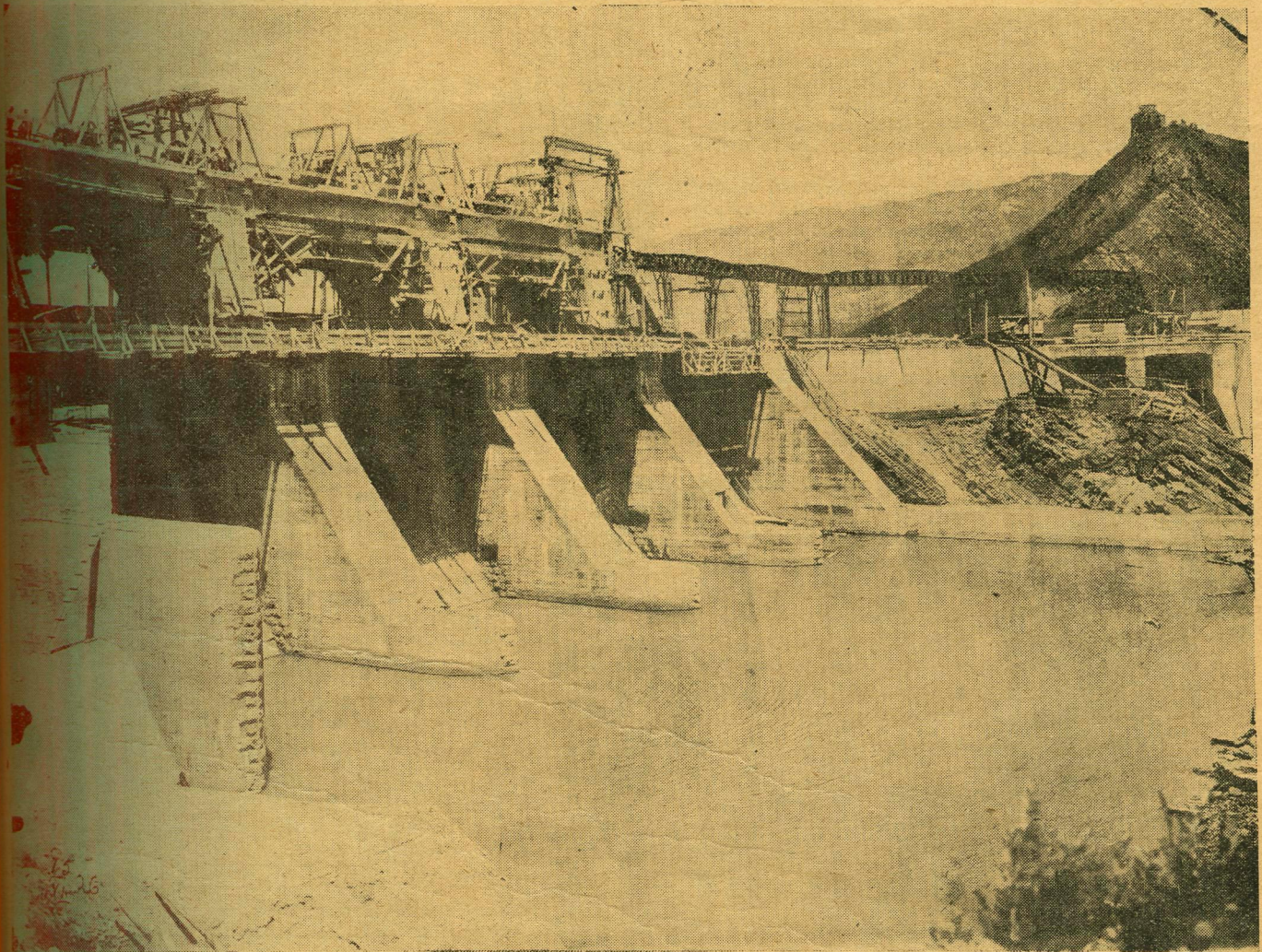
Для того й зроблено отаку спеціальну дорогу для риби, де вона, підскачавши на невелику височину, має знову в спеціальному басейні відпочити, а потім знов трохи підскачати і знов відпочити, аж поки не перескочить усю височину греблі.

В машинній залі встановлено могутні динамо-машини, а під ним й самі водяні турбіни.

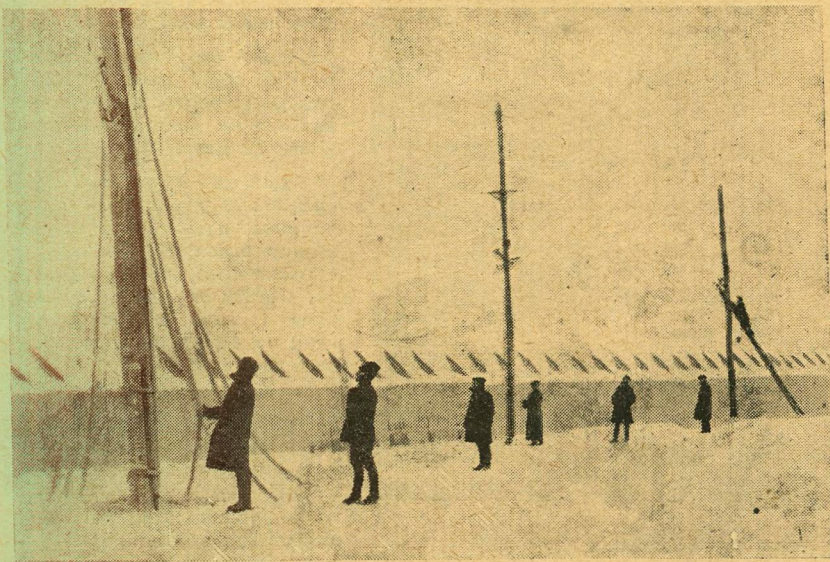
Ще на одній ілюстрації видно розташовані на кінці каналу будинки станції — машинний та струмнеросподільчий (праворуч).

На горі будинки для робітників та керівничих станції.

Ще кілька років і підуть по журналах такі ж ілюстрації і з нашого Дніпрельстану.



Головна гребля, що підносить рівень води до 21 метра



Ремонт телеграфної лінії після шторму

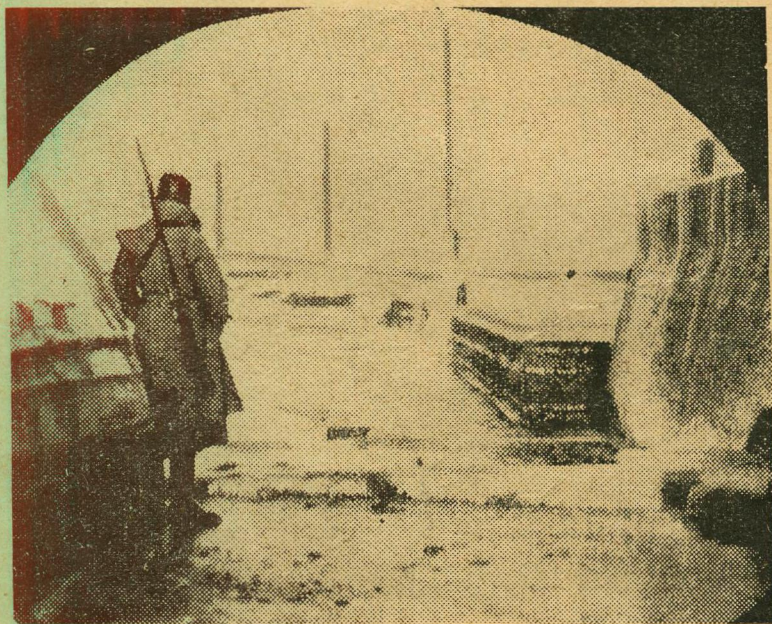
ШТОРМ В ОДЕСІ

Кореспонденція Д. Листа

Зносячи на своїм шляху всі перепони, могутня й нестримна морська стихія докотилася скаженим шквалом до південних берегів Союзу. На Чорнім морі настали лні небувалого шторму. Старі, вітром засмаглі морські вовки хваляться, що вже 25 років не знають такого бурливого моря.

І справді. Одеський порт, завжди відкритий взимку, коли навігація в інших чорноморських портах замирає, тепер скутий кригою. Одеський порт завмер, узавшись кригою.

Воронцовський маяк потонав серед крижаних хвиль. Найнепомітніші, найтонші обриси хвиль немов витворили узорами розмальовані. Перехоплюючись через підніжжя маяка, велечезні вали бурхливих хвиль спинились і застигли в своїм вулканічному гніві непорушним крижаним покривом. Снігова хуртовина дзюгою танцює над біло-синім морем. Хто зважиться в такі сердиті і люті дні, в нрд-ост спорядитися в море? Рибалки? Вони тепер відпочивають, чекають на теплі весняні дні. Та ось



Наслідки шторму

знайшлися такі смільці. Близько Керчі шлюз рибалок затерлася серед величезних крижин. Рибки почали прохати допомоги. Їм послано льодолома, але смільцям пощастило самотужки дістатися порту.

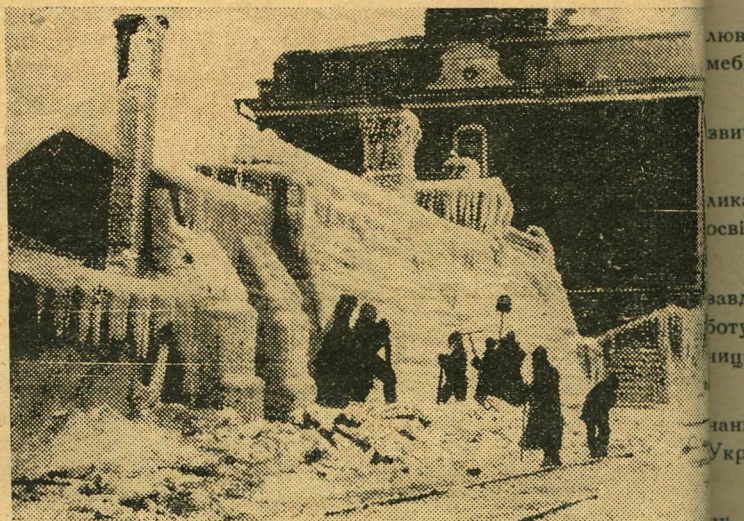
Радіохвилі що-хвилини трівожно сигналізують небезпеку: Над Новоросійськом пролетів ураган. Вітрова сила досягає 12 балів. Вантаження припинилось. З Азовського моря радіо повідомляють про катастрофи.

— Крижані завали. Льодоломам у Керченській протоці і в Азовському морі тяжко працювати.

Пароплави з Миколаєва й Херсону припинили рейс.

* * *

Одеський порт зробився крижаним містом. Телеграфні стовпи, телефонні дроти, сходні, причали все взялося кригою, бурульками, застигло, скаженим ураганом все знесло—зірвало. Величезні крижані масиви теж зірвало, і що-хвилини радіо повідомляють про катастрофи. Граф-єдиний маяк, що не перестає працювати в бурю,—сповіщає про нову руїну: Потонуло вітрильне судно, потопило баржу, затерло льодом. Гражданин „Лемноса“ бураном викинуло на мол—, на шест легкою аварією. Катер „Ульянов“, що плив з Азова, викинуло на берег коло Очакова. Чужоземці стоїть на парах, готові що-хвилини відплисти, та ві



Наслідки шторму

скаженіє, шторм перемагає, величезні хвилі зачепили всі шляхи від Воронцовського маяка до гавані Закарпаття.

П'ять діб беззмінно старий маячник Микитюк сидить на самоті на одиночій маяку. Наблизитися до маяка катером ніяк було: мало не загинув. Грізні хвилі ледве не розбили віцент катера. Микитюк стояв на вершині важливого моря. Ураган йому ніщо. На маяку запас консервів, сухарів і води на цілий місяць. Тада лихо: запас тютюну вибув. Микитюк тяжко нудиться. Він прохає зміни. На прохання Лодманської дистанції, Портове Управління відрядило до маяка катера, щоб змінити варту. Не пощастило дістатися туди. Катер загинув, серед безодні небезпек ледве дістався до маяка і змінив Микитюка.

Тендрівський та Дніпровсько-Бузький маяки мають жодних зносин з берегом. Невтомно і безмінно, день і ніч вони на посту подають сигнали, рятують судна від гніву морської стихії.

Скільки шкоди завдав ураган і шторм морському транспортові! Скільки аварій, скільки коштів втрачено на ремонт, на роботу льодоломів, що іноді ніяк не порадно борються і на превелику силу прокладають собі шлях для пароплавів.

Фатальна видаковість, чи недбання, чи що? Це скаже аварійна комісія, що розслідує причини аварій. Трудовники моря невисипує борються з нестерпимою стихією, Микитюки бадьоро стоять на варті.

БУДИНОК ЛІТЕРАТУРИ ім. В. БЛАКИТНОГО

В грудні місяці—в роковини смерті тов. В. Блакитного, в Харкові відкрито Будинок Літератури імені цього першого пролетарського поета і відданого будівника революційної культури на Україні.

Затишна вулиця столиці—вся вулиця в деревах. Здалеку шумить центр міста. А тут—трьохповерховий будинок, де збираються вечорами наші робітники пера—від поета і белетриста до репортера.

Радянська влада і секція Робітників Друку при спілці Робітників Освіти—з'умили подбати, щоб у цьому будинкові робітник пера мав найкращі умови для роботи, для поповнення свого культурного багажу. Щоб у письменника і журналіста було бажання відвідати цей затишний кут.

Ось тому було звернено особливу увагу на оздоблення будинку в середині.

Кілька місяців працювали художники над розмалюванням стін, над проектами дверей, люстр, навіть меблів.

Все це зроблено в одному українському стилі, звичайно, модернізованому.

Кімнати для засідань, читальня, бібліотека, велика зала з естрадою—все в одному стилі, з прекрасним освітленням і оздобленням.

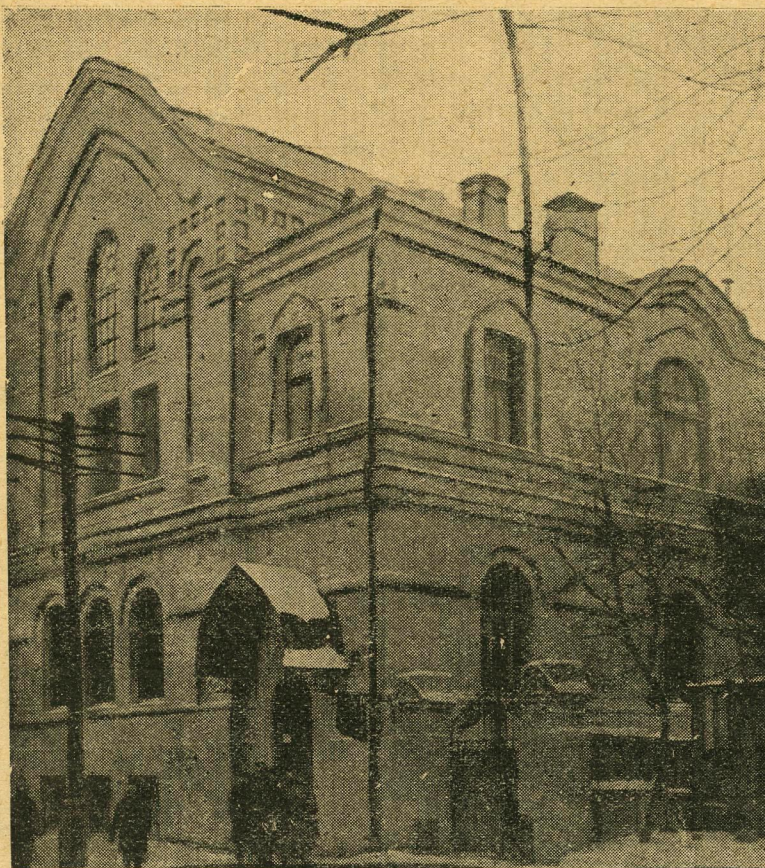
Перед будинком ім. В. Блакитного стоять великі завдання і перспективи. Тут буде об'єднано всю роботу літературних організацій столиці, всі письменницькі організації повинні об'єднатися тут в спільній роботі.

І ось біля цього будинку повинно творитися надалі об'єднання письменників у творенні пролетарської літератури на Україні.

Про цю спільну роботу пролетарських літературних організацій в будинку ім. Блакитного говорив і тов. Затонський в своїй промові на відкритті.

Радянська влада і Комуністична партія дбають про те, щоб письменники наші мали найкращі умови для спільної роботи, для єднання, для спільних виступів.

Зараз там відбуваються збори окремих літературних угруповань, засідання, а в понеділок 31-ї відбувся перший диспут „Про сатиру в сучасній



Будинок літератури ім. В. Блакитного в Харкові

українській літературі“.

Так само 25—28 січня в Будинкові Літератури ім. В. Блакитного відбувся Всеукраїнський З'їзд пролетарських письменників.



Група членів Всеукраїнського З'їзду пролетарських письменників в буд. ім. В. Блакитного

ВЕЛИКЕ ПЛЕМ'Я



Типове обличчя Сіу

Це, звичайно, дика квітка своєрідно-цікава в культурнім букеті народів Американських Сполучених штатів.

Плем'я Сіу (сіуксів) або Дакотів— „велике плем'я“— було безмежним володарем безкраїх саван Північної Америки.

Вони не хотіли знати царів (земних і небесних); непримирено цураючись ненависної їм, брехливої й небезпечної „білої культури“, вони творили самі своє власне життя.

Ласі до золота і влади, озброєні до

люльки на згарищах індіанських сел.

Залишки колись могутнього племені Сіу оплутано тепер потрійним ланцюгом: місіонерами, вчителями і урядовими комісарами. Звичайно, споміж 27.500 чол. індіанської людності Дакотів в 1880 році— залишилися тепер 4.000, себто 7-а частина, та зате сіукси тепер навернено до віри, втихомирено і зроблено осліми.

Однак їм не можна докоряти в простодушній відданості американському урядові.

Так, сіукси живуть у залізобетонних будинках взимку (це їм потрібно), вони посилають своїх дітей до школи



Дівчина північного племені Сіу—

зубів англійські армії зазнали тут страшених втрат у 1876 році, коли зважливі сіукси чудернацькими своїми військовими за-

коми завзято боронили вільність і рідний край. Коли ж померли останні видатні і непримирненні ватажки сіукські—Зітінг-Буль і Грацій Горзе—почив на лаврах і їх найлютіший усмиритель Габріель Дюмон, заевнивши уряд, що червоношкірий господар перемінив томагавки на серпи.

Інші індіанські племена, от як апаші—герої Майн-Ріда і володарі наших юнацьких мрій, і Оклагома—зрадили націю, проміняли вільність вігвамів на золоті грати своїх банків. Колишні вояки роз'їжджають тепер у шикарних автомобілях, а їхні дочки, власниці нафтових джерел, високо котируються на біржі наречених.

Орли—в клітках, а „вільнолюбні“ американці запалюють



Знахар „Сухе око“ з племені Лонтанський Сіу. Живе влітку і взимку у вігвамі

ріжні святкування, що це їм дає користь, вони навіть уміють добре говорити по-англійському (як що це треба).

Та все це, коли охота, коли це їм потрібно. Взагалі ж вони цілком не рміють англійської „ви“, влітку ідуть до вігвамів, сміють з англійських урядів і вчителів.

Своїх померлих ни ховають по старовинному індіанському обряду, не зважаючи на заборону, лікуються в своїх „лікарів, що приставлені до них. Вони хутко й втримно вимірають гуманному уряду, страх як хочеться регти ці надзвичайно рідкі екземпляри людської раси та бити з них щодня американців.

Б. Б.



Зітінг—Буль, видатний ватажок Дакотів



Г. Дюмон, найлютіший ворог Сіу



На території Одеської кіно-фабрики будують село для фільму „Тарас Трясило“

СІЧ В ОДЕСІ

Орди татар, легіони польсько-„кварцяного“ війська — всі вони об невеличкий острів серед Дніпра, вкритий кількома хатками, з церквою однією, розбивали свої могутні і громохкі хвилі.

Цей острів — була запоріська Січ. Славетна Січ — що в старі часи не в одній думі, не в одній пісні прославлена, вкрита серпанком легенд, казок і переказів.

На майдані Одеської кіно-фабрики, де за невисоким парканом дзвенить трамвай і шелестять пружнастими шинами по жорсткій шосе автомобілі, вирости старовинні будівлі, що вкривали колись Хортицю.

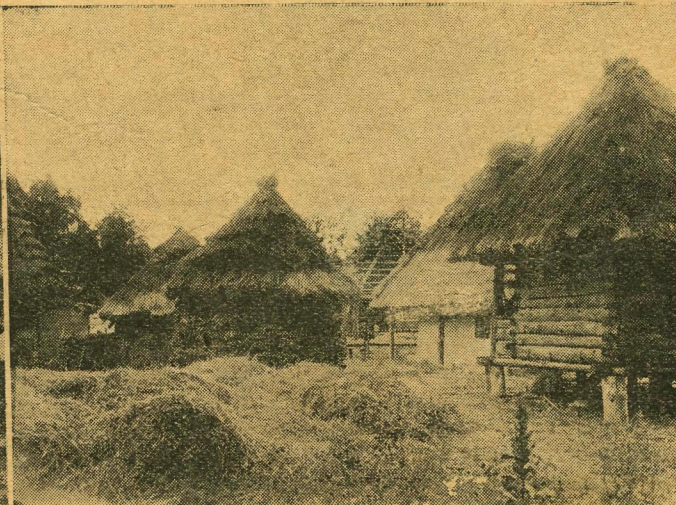
Знавець нашої старовини, проф. В. Кричевський, відживив куток Січі на території кіно-фабрики. З грубих ступів дубових, з глини й соломи, не бутафорія, а мало-мало не справжні побудови — такі стояли запорізькі курені і хати селянської України XVII віку, щоб спалахнути, нарешті, вогнем пожежі.

„Татари підпалюють село“ — такі коротенькі та прості слова сценарія. І от за словами цими сталося: великі, старанно рубані й муровані хати зайнялися вогнем пожежі. Падали й падали ступи, чорним димом сповивалися стріхи. За ніч було все скінчено. Від „села“ лишилися купи попелу й вугілля.

Зате на екрані ще не рік і не два палатиме це село і хвилюватиметься роз'ятрене і розбурхане соціальними кривдами море голів на Запорізькому майдані.

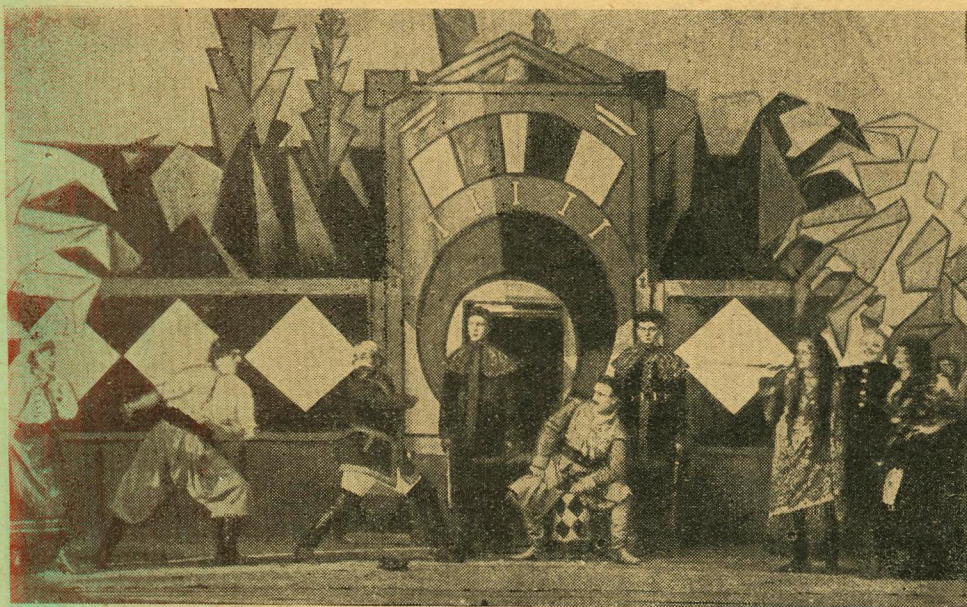


Новий майдан, січова церква й курені



Куток старого українського села

ДЕРЖАВНИЙ ТЕАТР ІМ. ЗАНЬКОВЕЦЬКОЇ В ДНІПРОПЕТРОВСЬКУ



„Паливода“ Постановка артиста Д. І. Козачковського

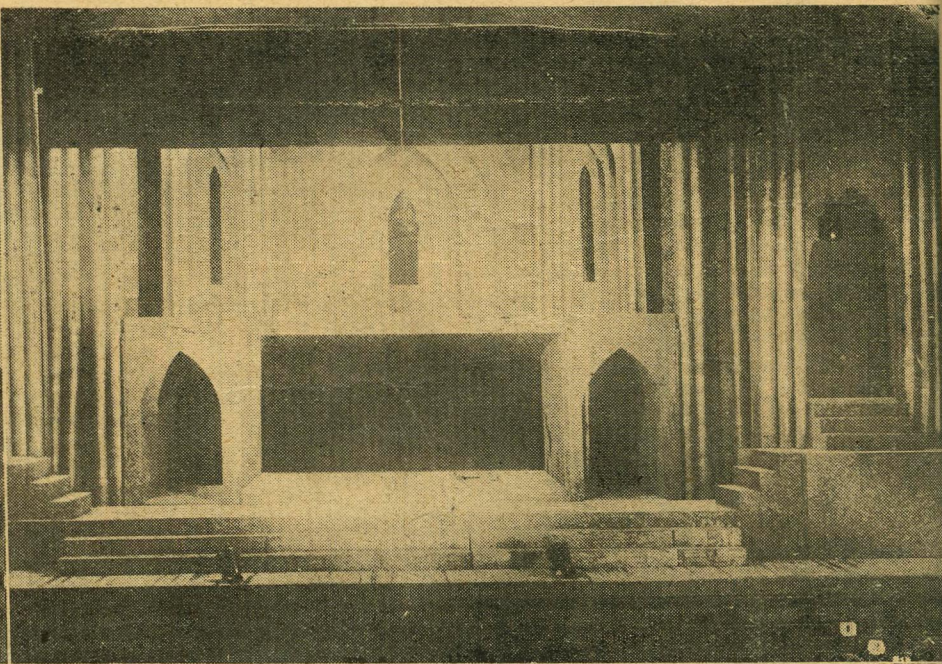
Д. І. Козачковський

Театр ім. Заньковецької і цього зимового сезону працює в м. Дніпропетровськ. Не зважаючи на прекрасний акторський склад—матеріальні справи театру досить кепські. Дві вистави „Р. У. Р“ К. Чапека і „Гендлярі славою“, що ними було почато сезон—глядач приймав слабо. Оригінальних постановок режисера Б. Романицького цього року ще не було і сезон рятують постановки здібного актора-постановщика Д. І. Козачковського.

Поza двома „проходними“ виставами—Д. Козачковський дав дві цікаві вистави—„Овечу криницю“ Лопе-де-Вега та „Паливоду“ Карпенка-Карого, поставлену в стилі гротеску. Обидві п'єси мали величезний успіх, як моральний, так і матеріальний. В цих виставах виявило себе кілька авторів, запрошених до заньківчан у новім сезоні.

В-осени 1927 р. заньківчане справляють свій п'ятирічний ювілей. До початку нового сезону театр ще мусить глише підійти до своєї роботи і ближче стати до глядача.

ДЕРЖАВНИЙ ОДЕСЬКИЙ ДРАМАТИЧНИЙ ТЕАТР



Артист Шумський ролі Клода

„Собор Паризької богоматері“. Декорації Б. Ердмана

Редагують О. Шумський, Е. Касянєнко

Видавництво „Вісти ВУЦВК“

Укрголовліт 837/кв.

Друкарня ВУЦВК'у „Червоний Друк“.

Зам. № 1891—12200.

Настоящий баланс утвержден УЭС'ом в заседан.
от 23/X 1926 г. (прот. 81/430) и центр. бух. ВСНХ
УССР разрешается к опубликованию.
Главбух центр. бух. ВСНХ УССР И. Г. Адельберг

ЗАКЛЮЧИТЕЛЬНЫЙ БАЛАНС УКРАИНСКОГО МАХОРОЧНОГО ТРЕСТА

А К Т И В

на 1 октября 1925 года

П А С С И В

Наименование статей	С у м м ы				Наименование статей	С у м м ы			
	Частные		Общие			Частные		Общие	
	Руб.	К.	Руб.	К.		Руб.	К.	Руб.	К.
1 Имущество:					1 Капиталы:				
1) Здания и сооружения	1.233.097	83			1) Уставный	4.930.235	50		
2) Оборудован. и маш. . .	570.313	15			2) Амортизационный . . .	182.892	63		
3) Инструменты	6.787	34			3) Резервный	140.795	69	5.303.923	82
4) Инвент. хозяйствен. . .	154.504	91			2 Изменение уставн. капитала	—	—	249.332	73
5) Имущество фубра	16.043	58	1.983.746	81	3 Фонды:				
2 Запасное оборудование . .	—	—	64.700	94	1) Фонды по улуч. быта				
3 Дооценка имущества	—	—	73.076	51	рабочих и служ.	—	—		
4 Незаконч. пост. и капитальн.					2) Специальные фонды . .	65.982	59	65.982	59
ремонт	—	—	267.327	01	4 Дооценка имущества	—	—	73.076	51
5 Материалы:					5 Займы, ссуды и кредиты . . .	—	—	93.064	91
1) Основные	480.451	76			6 Выданные векселя	—	—		
2) Вспомогательные	630.340	16			7 Обязат. по бланконадпис.				
3) Топливо	53.278	03			1) По векселям, учтенн.			817.075	50
4) Матер. и топл. в пути	155.950	80	1.320.020	75	в банке	—	—		
6 Незаконченные заготовки	—	—	69.668	82	8 Кредиторы:				
7 Незаконченное производство	—	—	79.808	30	1) Рабочие и служащие	20.434	33		
8 Товары и готов. изделия:					2) Поставщ. и подрядч.	39.168	38		
1) На складах	81.237	58			3) Покупат. и заказчики	1.280.898	60		
2) В пути	159.800	—	241.037	58	4) Неопл. налоги и сбор.	917.093	08		
9 Денежные средства (касса и					5) Разн. лица и учрежд.	34.970	52	2.558.212	57
тек. сч.)	—	—	1.369.388	18	6) Кредиторы разные . .	265.647	66		
10 Процентные бумаги	—	—	129.291	52	9 Результаты:				
11 Пай и акц. других предприят.	—	—	261.172	07	1. Прибыль за отчет. год	—	—	328.163	44
12 Подотчетные суммы	—	—	102.939	29					
13 Векселя и докум. к получен.									
1) Векселя к получению	1.289.965	01							
2) „ протестован.	102.982	84							
3) „ учтенные	817.075	50							
4) Налож. платежи и док.									
к получению	104.279	18	2.314.302	53					
14 Дебиторы:									
1) Рабочие и служащие	48.099	93							
2) Поставщ. и подрядч.	121.908	36							
3) Покупат. и заказчики	109.370	83							
4) Дебиторы разные	542.443	07							
5) Сомнител. должники	100.316	78	922.138	97					
15 Расходы будущего года . . .	—	—	87.279	52					
16 Изменение уставн. капитала	—	—	205.933	27					
БАЛАНС	—	—	9.488.832	07	БАЛАНС	—	—	9.488.832	07

Внебалансовые статьи:

Земля по предприятиям 12 дес. 2294,1 кв. с. Р. 208256—10
„ „ опытно. плант. 40 дес. 145 кв. с. „ 24762—70

СЧЕТ ПРИБЫЛЕЙ И УБЫТКОВ ЗА 1924—25 ГОД

Д Е Б Е Т

К Р Е Д И Т

№№ по пор.	Наименование статей	С у м м а		№№ по пор.	Наименование статей	С у м м а	
		Руб.	К.			Руб.	К.
1	Обще-административные расходы	332.626	20	1	Прибыль от реализации товаров	1.537.617	26
2	Торговые расходы и улавсбор	560.909	38	2	Проценты полученные	61.808	23
3	Проценты уплаченные	43.216	10	3	Разные доходы	20.286	33
4	Убытки от безнадежных долгов	129.332	81				
5	Отчисления в резерв сомнит. долгов	65.982	59				
6	Содержание консервиров. фабрик	34.428	70				
7	„ Переволочанск. опытно. плант.	25.747	71				
8	Убытки от переоценки	45.619	90				
9	Разн. убытки (от стихийн. бедствий, от выбытия имущества, случайные)	53.684	99				
10	Чистая прибыль	328.163	44				
		1.619.711	82			1.619.711	82

Распределение прибылей: в резервный капитал Р. 65.630—76 к.
в фонд улучш. быта рабочих. „ 32.816—34 к.
в доход казны, включая подоходный налог „ 229.716—34 к.
Р. 328.163—44 к.

ВСЕУКРАЇНСЬКЕ ФОТО-КІНО УПРАВЛІННЯ

Черговий випуск

Одеської фабрики

СІМКА ДІДКУР'ЄРА

::: Сценарій ЗАЦА :::

Режисер О. ДОВЖЕНКО

Оператор КОЗЛОВСЬКИЙ